

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος
δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἓν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Σεπτεμβρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 41

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Σκέφθηκε πόσο δυστυχισμένη ζωὴ
ἔμελλε νὰ περάσει στὸ Παρίσι καὶ πό-
σο κινδύνευε νὰ χάσει τὴ γνωριμία του
μὲ τὴ φυλακὴ, ἂν οἱ παλιᾶτοιοι πραγ-
ματοποιούσαν τὴν ἀπειλή τους. Λοι-
πόν, μακριὰ προπάντων ἀπ' τὴς ἀστυ-
μίες! Ἐπρεπε νὰ δεχθεῖ.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε, θὰ φύ-
γω μαζί σας!

— Θὰ γίνεις στρατιώτης, θὰ
γυμναστὴς καὶ θὰ πολεμήσεις
γενναῖα;

Ὁ πονηρὸς σήκωσε τὸ κεφάλι
καὶ μὲ μιὰ προσποιητὴ εἰλι-
κρίνεια, πού θὰ τὴ ζήλευε κι' ὁ
καλύτερος ἡθοποιός, ἀπάντησε:

— Θὰ ἤμουν εὐτυχὴς νὰ θυ-
σιάσω τὴ ζωὴ μου γιὰ τὸν πρίγ-
κιπα Μοκοκό! Ἔτσι θὰ δείξω
καὶ σ' αὐτὸν καὶ σ' ὅλους ὅτι με-
τάνιωσα ἀληθινά!

Ὅλοι πίστεψαν τὰ εὐγενικὰ
αὐτὰ λόγια. Ὁ Μοκοκό μάλιστα,
μὲ τὸν ἐνθουσιασμό τῆς ἡλικίας
του, πρόσταξε:

— Δώστε ποτήρι σαμπάνια στὸ
μεγάλο σοφό!

Οἱ παλιᾶτοιοι ἔκαμαν θέση στὸ
τραπέζι γιὰ τὸν Πατατούκα. Ἐ-
κεῖνος εἶπε ταπεινά:

— Εὐχαριστῶ!

Μὰ ὁ Ἡρακλῆς τοῦδωσε μιὰ
γροθιά καὶ φώναξε:

— Νὰ λές: εὐχαριστῶ, στρατηγέ μου!

Κι' ἔτσι ὁ φίλος μας Πατατούκας,
ἀπὸ παιδαγωγὸς τοῦ διαδόχου, ἔγινε
ἀπλὸς στρατιώτης στὸ στράτευμά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

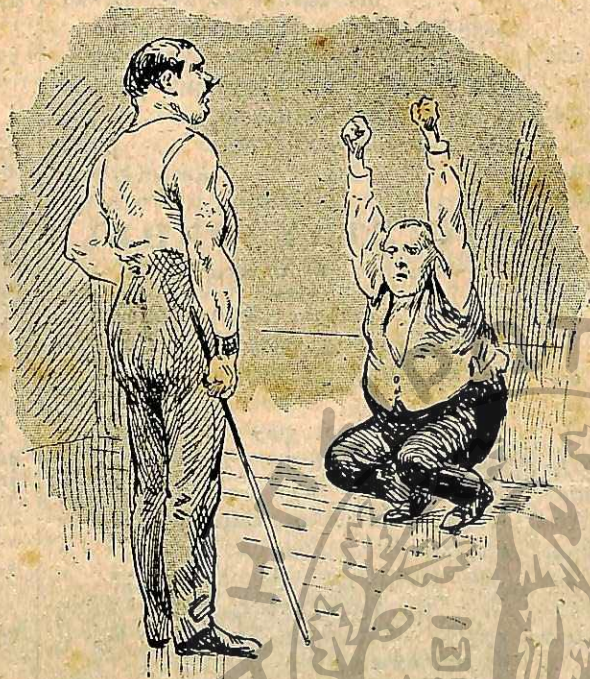
Τὸ Σύνταγμα Μοκοκό

Ἐίχε ἀποφασισθεῖ ὅτι ὁ Μοκοκό κι'
ἡ ἀκολουθία του θάφευγαν γιὰ τὴν
Ἀφρική στὴς 15 Ἀπριλίου.

Ὁ Αὐγουστός εἶχε λογαριάσει ὅτι
θὰ χρειάζονταν δυὸ ἐβδομάδες γιὰ τὴς
ἐτοιμασίες. Στὸ διάστημα αὐτό, τὸ ξε-

νοδοχεῖο τῆς Διάνας εἶχε ἀλλάξει ὄψη
κι' ἡ κυρὰ-Γρίπω δὲν ἤξερε πᾶς τί νὰ
πρωτοφροντίσει. Οἱ πελάτες τῆς δὲν ἔ-
μεναν πιά εὐχарιστημένοι μὲ τὴν ὑ-
πηρεσία τοῦ καταστημάτος κι' ἀναγ-
κάστηκε νὰ πάρει ὑπηρετίες κι' ὑ-
πηρετές.

Ὅλη τὴ μέρα πήγαιναν κι' ἐρχόν-
ταν ὑπάλληλοι καὶ προμηθευτές. Τὰ
δωμάτια γέμιζαν πακέτα καὶ τὸ κου-
δούνι τῆς πόρτας χτυποῦσε δλη τὴν ὥρα.

Ἡ κοιλιά του ἦταν τρομερὸ ἐμπόδιο... (Σελ. 36, σ. α')

Ὁ Αὐγουστός εἶχε συζητήσει μὲ τὸ
Μοκοκό κι' ἀποφάσισαν νὰ πάρουν μα-
ζί τους τὴν «παχοτίλλια» τους: ἀγό-
ρασαν λοιπὸν ὑφάσματα, πίπες, πορ-
σελάνινα εἶδη, γυαλικά, κι' ἄλλα φτη-
νὰ καὶ γιαλιστερὰ πράγματα, πού θὰ
τάδιναν γιὰ δῶρα στοὺς ἀγρίους ἀρ-
χηγούς, γιὰ νὰ προσελκύσουν τὴ βοή-
θειά τους. Τέλος, γιὰ τὸ μακρὸ ταξίδι
ἀπὸ τὸ Σαίν-Λουὶ στὸ Ἀκουτονέρ,
προμηθεύτηκαν μπισκότα, κονσέρβες
κι' ἄλλα τρόφιμα.

Ἔτσι περνοῦσαν οἱ μέρες μὲ τὰ ψώ-
νια. Ὁ Μοκοκό βρῆκε πολὺ ἐνδιαφέ-
ρο στὴν ἀγορὰ τῶν δπλων.

Διάλεξε διακόσια τουφέκια τελευ-
ταίου συστήματος, πού ὁ καταστημα-
τάρχης τοῦ ἐξήγησε τὸ μηχανισμό τους.

Ἡ χαρὰ του ἦταν ἀπερίγραπτη ὅ-
ταν τοῦδειξαν δυὸ μικρὰ μυδραλλιόβ-
οι, πού ἔρριχναν τριάντα σφαῖρες μα-
ζί, σὲ ἀπόσταση χιλίων πεντακοσίων
μέτρων.

— Καλό, καλό! φώναξε ὁ μι-
κρός Ἀφρικανός, χαϊδεύοντας τὸ
γυαλιστερό κανόνι... Ἐμεῖς μ'
αὐτὸ νικήσουμε Μπαταμπούμ!..

Μετὰ τὰ ὅπλα, ἀγόρασαν ἀρ-
κετὲς στολές.

Ὁ Ἡρακλῆς, σὰ στρατηγός,
φρόντισε γιὰ τὴν ἐνδυμασία τοῦ
στρατοῦ του. Στὴν ἀρχή, εἶχε
τὴν ιδέα νὰ πάρουν στολές κόκ-
κινες μὲ χρυσὰ σειρήνια, μὰ ὁ
Αὐγουστός τὸ βρῆκε αὐτὸ πολὺ
θεατρικόν. Διάλεξαν λοιπὸν ἀπλὲς
στολές ἀπὸ χαλὶ. Ὡστόσο, ὁ Ἡ-
ρακλῆς ἐπέμενε νὰ ράψουν ἀ-
πάνω στὴς κάσκες ἓνα κεντημένο
Μ μὲ τὸ βασιλικὸ στέμμα.

Ἡ Ἰσὼλ πήρε στολὴ νοσοκό-
μας, μὲ τὸν κόκκινο σταυρὸ στὸ
μανίκι.

Μ' ὅλες τὴς ἀσχολίες καὶ τὰ
ψώνια, ὁ Αὐγουστός ἐδρίσκει και-
ρὸ νὰ δείχνει τὸ Παρίσι στὰ δυὸ
παιδιά.

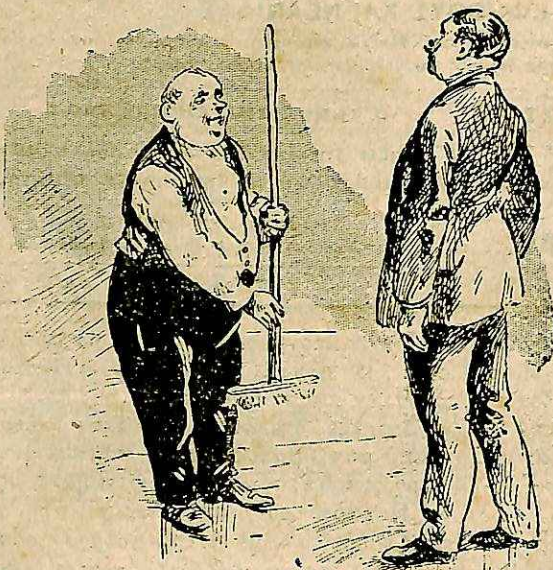
Στὸ μεταξύ, κι' ὁ Ἡρακλῆς
δὲν ἔχανε τὸν καιρὸ του. Γύμνα-
ζε τὸ σύνταγμα του, πού τὸ ἀποτελοῦ-
σαν δυὸ ἄνδρες: ὁ Ποῦμ-Ποῦμ κι' ὁ
Πατατούκας, — ὁ Πατατούκας κι' ὁ
Ποῦμ-Ποῦμ.

— Δὲν εἶναι παραπολλοὶ οἱ στρα-
τιῶτες μου, ἔλεγε ὁ χοντρὸς στρατη-
γός, ἀλλὰ περισσότερο ἀξίζουν δυὸ
στρατιῶτες μ' εὐρωπαϊκὴ γύμναση,
παρὰ ἑκατὸ ἀνυπόταχτοι ἀγριάνθρω-
ποι σὰν τοὺς Ἀκουτονέρ.

Ἄ, ἦταν πολὺ αὐστηρὸς στὴν πει-
θαρχία ὁ στρατηγός! Ἐκανε τὸ πρό-

γραμμα της εργασίας του «Συντάγματος Μοκοκό» και το κρεμύσε στην πόρτα της τραπεζαρίας, κάθε πρωί, μόλις ξυπνούσε.

Θέλετε ένα δείγμα;

«Παρουσιάστε, άρμ!» (Σελ. 362, σ. β').

«Πρόγραμμα 4ης Απριλίου

- 6 π. μ.: Σύπνυμα, λουτρό και τουαλέτα.
7 π. μ.: Γυμναστικές ασκήσεις.
8—12 π. μ.: Γυμνάσια με δπλα.
12—2 μ. μ.: Γεύμα και ανάπαυση.
2—4 μ. μ.: Στρατιωτικός περίπατος στα δχωρήματα.
4 μ. μ.: Ασκήσεις πυροβόλου στην αυλή της «Διάνας»
Β ρ ά δ υ: Θεωρία, μουσική και μελέτη.»

Καθώς βλέπετε, ήταν ένα πολύ αυστηρό πρόγραμμα. Ναί, μὰ πολλές φορές ήταν ανάγκη να τροποποιηθεί.

Πρώτα-πρώτα, ο Πούμ-Πούμ δεν ήταν καθόλου τύπος πειθαρχικού στρατιώτη. Έλεγε ότι ο βαθμός του Αδλάρχη, που του είχε δώσει ο Μοκοκό, τούδινε τὸ δικαίωμα νὰ κάνει και λιγάκι τὸ κεφαλιὸ του. Κι' ὁ στρατηγὸς ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ Πούμ-Πούμ εἶχε λιγάκι δίκιο.

Εὐτυχῶς τὸ μὲν ὁ στρατιώτης Πατατούκας, πού δὲν ἦταν ὁ κακίμοιρος καθόλου Αδλάρχης, οὐτε κἀν δεκάνας. Αὐτὸς μάλιστα εἶχε στὴ ράχη του και τὰ περικομένα του λάθη. Ὡστε τίποτα δὲν ἐμπόδιζε τὸ στρατηγὸ νὰ ἐφαρμόζει σ' αὐτὸν αὐστηρὰ τὸν στρατιωτικὸ κανονισμό.

Ὡστόσο, ὁ παλιὸς παιδαγωγὸς τοῦ διαδόχου δὲν ἦταν διόλου καμωμένος γιὰ τὸ στρατιωτικὸ στάδιο. Ἡ μεγάλη κοιλία του ἦταν τρομερὸ ἐμπόδιο στὴ σουηδικὴ γυμναστικὴ και εἶδαν κι' ἐπαθὰν νὰ τοῦ βάλουν στὸ χέρι ἕ-

να τουφέκι. Τὸ φοβόταν σὰν ἀναμμένο κάρβουνο!

Μὰ δὲν τὰ ἐννοοῦσε αὐτὰ ὁ Ἡρακλῆς. Εἶχε «στρατὸ» κι' ἐπρεπε νὰ τὸν γυμνάσει. Ὡχ τὴν ὥρα ἀκούγες τὴ φωνή του ν' ἀντηχεί:

— Φέρτε... ἄρμ!

— Παρουσιάστε... ἄρμ!

— Ἐπὶ σκοπόν... Πύρ!

Κι' ὁ Πατατούκας ἔδωζε τὰ δυνατὰ του. Τί νὰ κάμει; Ὡς τόσο ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν τοῦ ἦταν και πολὺ εὐχάριστη κι' ἄρχισε νὰ μετανοῶνει γιὰ τὴ κατὰτάχθηκε στὸ «Συντάγμα Μοκοκό».

Ὅταν καμμιά φορὰ δεχόταν κι' ὁ Πούμ Πούμ νὰ πάρει τὸ μέρος του στὰ γυμνάσια, τὸ πρᾶγμα γινόταν τόσο ἀστείο, πὺ οὐτε ὁ στρατηγὸς δὲ μποροῦσε νὰ κρατήσει τὴ σοβαρότητά του. Ὁ Πούμ-Πούμ εἶχε ἀγοράσει μιὰ παλιά σάλπιγγα μὲ κλειδιά κι' ἐπαίξε δλη τὴν ἡμέρα στρατιωτικὸ βῆμα, ξεκουραίνοντας ἑτοί δλη τὴ γειτονιά.

Μὰ ἐμῆλλε νὰ ἰδεῖ πολλὰ ἀκόμη παράξενα ἢ γειτονιά.

Ὁ Ἡρακλῆς σκέφθηκε νὰ ἐφαρμόσει τὸ μέρος τοῦ προγράμματος πὺ μιλοῦσε γιὰ γυμνάσια πυροβόλου, στὴ στενὴ αυλὴ τῆς «Διάνας».

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΝΗΣΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ποιὰ ἱστορία; ἔκαμε θυμωμένα. Ἐδῶ δὲ λέμε ἱστορίες! Ἐδῶ εἰμ' ἐγὼ και τὰ παιδιὰ ἀπὸ δῶ, πὺ εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας τὸ σταυρὸ. Ἐδῶ εἰν' ἀκόμα στὸ νησί φαμίλιες Σταυρονησιώτικες. Νά, ὁ παπποὺς τοῦ Γιάννη τοῦ Κάπολης, ἦταν Σταυρονησιώτης. Κι' ἀκόμα καμπόσες φαμίλιες βστούν ἀπὸ κεῖ. Εἶναι αὐτοὶ πὺ μὲνιναν.

— Πὺ μὲνιναν; Πὺς ἐμὲνιναν;
— Ἐ, αὐτὰ πρέπει νὰ χεῖ καιρὸ κανεὶς νὰ τὰ λέει. Τώρα, ἐδῶ δά, τί νὰ πῇ κανεὶς;

Ὁ γέρος ἔκανε τὰ νάξια του. Μὰ δὲ βάζτηκε και πολὺ νὰ κρατήσει μέσα του τὴν ἱστορία του:

— Ἀπ' ὅλο τὸ νησί, ἐμὲνιν μιὰ καραδιά. Μιὰ καραδιά, τὸ λέει ὁ λόγος. Δηλαδή τρεῖς ἀνθρώποι, τρεῖς ψαράδες. Τὸ βούλιαγμα ἔγινε ὡς πὺ νὰ κλεισθῇ τὸ μᾶτι σου. Μιὰ βουή, μιὰ βροντή, ἀνοῖξε ἡ θάλασσα και τὸ κατὰπτε τὸ νησί. Ἡρθε ὡς ἐδῶ ὁ σεισμός κι' ὁ τρανταγμός. Μιὰ λουρίδα ἀπ' τ' ἀπὸγιάλι μας βούλιαξε και χάθηκε. Ἡ θάλασσα ἦρθε κοντὰ στὰ σπύτια. Εἶδατε τὸ σπύτι τοῦ γιαιτροῦ,

πὺ εἶναι τὸ μισὸ μέσα στὰ νερὰ και τὸ χεῖ μιλῶσει γιὰ νὰ μὴ τὸ φάει ἡ θάλασσα; Ἀπὸ τότε εἶναι, ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ παπποῦ του. Οἱ Σταυρονησιώτες οἱ μαῦροι δὲν εἶπαν οὐτε νερό. Ἀπατοῖ! Δένε πὺς εἶδαν ἀπὸ δῶ τὸ νησάκι νὰ βουλιάζει, και τελευταία ἀπ' ὅλα, τὸ καμπαναριό, τὸ σταυρὸ τῆς Παναγίας τοῦ νησιοῦ, δὲ στέκει λίγο πρὶν βουλιάξει και χάθει: ἀπαράλλαχτα σὰν τὴν ἀκρὴ τοῦ καταρτιοῦ, δταν βουλιάζει ἕνα καράδι! Δένε πὺς τὸ εἶδαν. Ποῖος τὸ ξέρει; Ἐτσι λένε...

— Κι' ὁ Κάπολης; εἶπε κάποιος.
— Ὁ Κάπολης, ἄ, και ὁ Κάπολης—θὰ σὰς πῶ: Ἐνα καῖκι ἔλειπε ἀπὸ τὸ νησί. Πύρσε τὴν ἄλλη μέρα. Ψάχνουν νὰ βροῦν τὸ νησί,—πὺθενὰ νησί. Ἦταν ὁ γέρος ὁ Κάπολης, ὁ γιός του και τάνψι: τοῦ. «Μωρέ, χάσαμε τὰ νερὰ μας ἀπόψε!» εἶπε ὁ γέρος. Κόιταξαν, ἔψαξαν, πὺθενὰ τὸ Σταυρονησί!

— Μνήσθητί μου, Κύριε! εἶπε κάποιος νέος και γέλασε. Αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ παράξενα!

Ὁ γέρο Μαθιὸς τὸν κοίταξε μὲ περιφρόνηση:

— Ἐχεις ἀκούσει ἐσὺ πολλὰ τέτοια πικράξενα;

Κι' ἐξακολούθησε μὲ ἀφοσίωση:

— Δέν ἤξεραν τί νὰ πῶν. Πὺς μπορεῖ νὰ εἶχαν χῆσει τὰ νερὰ τους; Μπροστά τους ὁ Μύτικας, πίσω τους ἡ Σαντορίνη, δεξιά ὁ Στραβόκαβος, ἀριστερὰ ἐμῆς. Ὅλα σωστὰ, ὅλα στὴ θέση τους. Μόνον τὸ νησί τους, τὸ νησάκι τους, δέν ἦταν στὴ θέση του... Καταστάλαξαν κι' αὐτοὶ στὸ λιμάνι μας. Ὁ γέρος πέθανε ἀπὸ τὸν καὶμό του—μικρὸς καὶμός;—σὲ λίγον καιρό. Τ' ἀνήψι του μπαράχισε γιὰ τὴν Ἀμερική, κι' ἐμὲνιν ὁ γιός του, ὁ πατέρας νὰ πὺμε τοῦ γέρο Γιάννη τοῦ Κάπολης. Ἐδῶ εἶναι οἱ ἀνθρώποι κι' ὡς μιλήσουν...

Και ρούφηξε, ρούφηξε, ρούφηξε μὲ δίψα τὸ ναργιλέ του.

— Καὶ πότε εἶδες τοῦ λόγου σου τὸ Σταυρὸ;

— Τὸ Σταυρὸ τὸν εἶδα τρεῖς φορές, τὴν καθεμιά χωριστά. Καὶ τίς τρεῖς μὲ φουρτούνα. Φάνηκε ὁλάκερος και κἀτι τι ἀπ' τὸ καμπαναριό...

— Φάνηκε και τὸ καμπαναριό, μπάρμπα-Μαθιέ;

— Ἐ, ναί, φάνηκε, τὸ λέει ὁ λόγος. Δηλαδή φάνηκε ἕνα τόσο δά, ἡ κορφὴ του. Μὰ ὁ Σταυρὸς ὁλάκερος! Τὸ παιδί πὺ εἶχα μιλί μου—ὁ συχωρεμένος ὁ Σταυρὸς—μὺ εἶπε πὺς εἶδε κι' ἕνα χέρι πλάι στὸ σταυρὸ νὰ κάνει νοήματα,—ἀπαράλλαχτα σὰν νάταν γαντζωμένος ἕνας ναύτης στὸ κατάρτι και νὰ ζήταγε βοήθεια. Ἐ,

αὐτὰ ἦταν φαντασίες. Ἐκείνου τὸ μυαλό του παράπερνε καμμιά φορὰ. Ὅλο μὲ τὰερικά παιδεύεται.

— Αὐτὸ νὰκούγεται! Ἀκούς ἐκεῖ χέρι! Σιγὰ-σιγὰ μὴ μὰς πῆς πὺς βρυκολάκισαν οἱ Σταυρονησιώτες!

— Ὅποιος δὲν τὸ κούνησε βῆμα ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ πατέρου του, δὲν πιστεύει πὺς ὑπάρχει και παράξενος κόσμος, ἔκαμε πειραγμένος ὁ γέρος. Βρυκολάκισαν—και γιατί; Πρώτη φορὰ δηλαδή τ' ἀκούς αὐτό; Σὰ νὰ μὴν εἶναι γεμάτος ὁ κόσμος ἀπὸ τέτοια!... Λοιπόν, ἂν θέλετε νὰ μάθετε, ἐκεῖ κάτ' αὐτὸ γίνεται! Ἐγὼ δὲν ξέρω παρὰ πᾶν, θὰ πῶ μόνον ὅσα ἔγιναν. Δέν τ' ἀκούσατε ποτέ σας, πὺς κάποιος σφουγγαράς πῆρε τὴν ἀπόφαση και βύτηξε μὲ τὸ σκάφαντρο γιὰ νὰ ἰδεῖ τὸ Σταυρονησί μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια; Δέν εἶχε καλὰ-καλὰ κατεβεῖ, πὺ τράβηξε πολλές φορές τὸ σκοινί: «Ἀνεβάζτε με γρήγορα!» Πύρσαν τὴ ρόδα βιαστικά, τὸν ἀνέβασαν, τὸν ἐγδυσαν. Ἦταν ὅλος κίτρινος και μπλᾶδος.

Τὰ μάτια του τόσα, σὰ νὰ εἶχαν ἀντικρύσει τὴν πὺ κρύα τρομάρα τοῦ κόσμου. Τὸ στόμα του τρομαγμένο, σὰ νὰθελε νὰ βγάλει μιὰ φωνὴ τρελλοῦ. Κι' ὅλα, ὅλα ἔδειχναν πὺς κάτ' εἶχε ἰδεῖ πὺ τοῦκοψε ἀμέσως τὴν πνοή του και τοῦ ἔοπκε τὴν καρδιά. Ξεψύχισε χωρὶς νὰ πῇ νερό. Παρθένα μου, τί νὰ εἶδε;

Τί νὰ εἶδε; Ὅλοι τὸν κοίταζαν. Ἰσως συλλογιζόνταν χίλια δυὸ πράγματα, μὰ κανεὶς δὲ μιλοῦσε. Ὅλοι ἔδλεπαν τὸ νηγιμένο χωριουδάκι, μὲ τὰ σπιτάκια του τὰ βουλιαγμένα, μὲ σπινιγμένα στὴ θάλασσα βλάστηση, μέσα στὰ φύκια και στὰ κοράλλια. Ἀξάρνα ἕνα κοράλλι νὰ προβάλλει φουτωμένο ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐνὸς καλυδόσπιτου, σὰ λουλούδι στὸ περδάζι. Μιὰ πόρτα σφαλισμένη μὲ φύκια. Καὶ δῶ και κεῖ, νὰ διαβαίνουν ἀργὰ και σιωπηλὰ μεγάλα ψαρία, ἕνας μεγάλος κάβουρας νὰ διστάζει νὰ προβάλλει ἀπὸ τὴν πέτρα του, κι' ἴσως, ποῖος ξέρει, ἀνάμεσα στὰ θαλάσσια δέντρα και στοὺς θάμνους, νὰ πλέει ξαπλωμένο ἕνα κορμὶ ἀνθρώπου. Χριστὸς και Παναγιά!

Κάποιος σηκώθηκε:

— Ὡχ, μπάρμπα-Μαθιέ, ὄρεξη εἶχες ἀπόψε νὰ μὰς μιχαζώσεις; Κατέβηκες ἐσὺ; Εἶδες; Ἐπιασες;—Ἐ, δέν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτὰ! Σταυροὺς και σταυρουδάκια βλέπει κανεὶς ὅσα θέλει. Κι' ἀπάνω στὴν τρομάρα σου βλέπεις κι' ὁλάκερο βῶδι, ἐκεῖ πὺ δέν εἶναι πὺ ρὰ ἀέρας σκέτος! Κι' δταν ἔχεις και τὴν ἰδέα...

Ἐξω σφύριζαν οἱ ἀνεμοὶ και στέναζε ἡ θάλασσα. Οἱ τρεῖς ψαράδες τὰ εἶχαν χαμένα πιά. Ἐκεῖνος πὺ εἶχε

σηκωθεί τοὺς χτύπησε στὸν ὦμο κι' εἶπε:

— Ἐ, τί καθόσαστε κι' ἀκούτε; Ἀφίστε τον τὸ γέρο! Στὸν καιρὸ του γινόνταν και τέτοια κι' ἄλλοιῶτικα. Σήμερα δὲ γίνονται αὐτὰ. Σήμερα εἶναι μονάχα ὅ,τι εἶδες κι' ὅ,τι ἔπιασες. Τ' ἄλλα εἶναι παρκαμῦθια τῆς γιαιγιάς μου. Εὐπνησε ὁ κόσμος, μπάρμπα-Μαθιέ...

Ἡ γιαιγιά αὐτὰ ἤξερε ὅλα-ὅλα. Μὲ τὰ μάτια της δέν εἶδε. Μὰ εἶχε, λέει, κι' αὐτὴ κάποτε γιαιγιά, κι' αὐτὴ τὸ εἶχε ἰδεῖ μὲ τὰ μάτια της τὸ Σταυρονησί. Αὐτὴ μάλιστα ὀρκιζόταν ὅτι μιὰ λούχα πὺ λυσσοῦσαν οἱ ἀνεμοὶ κι' ἡ θάλασσα βροντοῦσε σὰν μύριοι κεραυνοί, εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Σταυρονησιῦ μακρινὰ χτυπήματα καμπάνης:

Ντάν-ντάν... Ντάν-ντάν...

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΜΑ'.

Ἀς γυρίσουμε τώρα στὸ λημέρι, πὺ θὰ τὸ πεθυμήσατε, κι' ἂς ἰδοῦμε τί ἔκανε κεῖ ἡ Συμμορία ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποτυχία τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ «Ἐγγλέζου».

Οἱ θυμοὶ τοῦ καπετὰν-Μπέμπη τοῦ εἶχαν περάσει χωρὶς νὰ πῇ ξύδι. Κι' ὁ ἀρχιλήσταρχος περιέμενε μάνυπονησία νὰ νυχτώσῃ καλά, γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν «ἐπιδρομὴ» στὴν πόλη πὺ σχεδίαζε.

Ὁ Φούσκας κι' ἡ Φεβρονία τοῦ ὑποσχέθηκαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν πιστά. Εἶχαν ὅμως τὸ σκοπὸ τους: Ἀμα κατέβαιναν μιὰ φορὰ στὴν πόλη, αὐτοὶ θὰ φιναν τὸν ἀρχηγὸ στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ και θὰ τὸσκαζαν τρεχάλα γιὰ τὰ σπύτια τους. Ἀ, μὰ φτάνει πιά! Εἶχαν χορτάσει τὸ παιχνίδι και δέν ἐννοοῦσαν νὰ ξημερωθοῦν στὸν Προφήτ' Ἡλιά...

Ἀματόθηκαν λοιπὸν ὅλοι, ὁ Μπέμπος κι' ἡ Φεβρονία καβαλλίκεψαν τὸ Μαυροῦκο, ὁ Φούσκας, πεζὸς, τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ χαλινάρι και, μὲ τὸ Σπίθα μπροστά, ξεκίνησαν. Πῶ, πῶ, τρέμετε!... Ἐπιδρομὴ!

Ἀλλὰ μόλις κατέβηκαν ἀπὸ τὸ λόφο κι' ἔκαμαν λίγα βήματα στὸν ἴσιο δρόμο, ἀκούσαν ἀπὸ μακριὰ καμπάνες και σάλπιγγες.—Μπά!...

Ἐμεῖς τώρα ξέρουμε τί ἦταν αὐτὲς οἱ σάλπιγγες κι' αὐτὲς οἱ καμπάνες. Τὰ παιδιὰ ὅμως δέν τῶξεραν, οὐτε τὸ φανταζόνταν. Κι' ἀνησύχησαν. Ὁ Μπέμπος μάλιστα φοβήθηκε νὰ κάμῃ «ἐπιδρομὴ» σὲ μιὰ πόλη πὺ, ἀντὶ νὰ κοιμᾶται, φαινόταν ἄγουπνη κι' ἀνασταταμένη ἀπὸ ἀγνωστὴ αἰτία...

— Τί νὰ συμβαίνει, Φούσκα; ρώτησε τὸν ὑποαρχηγό.

— Ξέρω κι' εγώ, καπετάνιο μου; Μην είναι αύριο γιορτή;... μην έπιασε φωτιά;... Πρόπει να ρωτήσουμε.

Αυτής της γνώμης ήταν κι' ο Μπέμπης.

Τη στιγμή εκείνη, είδαν από μακριά μια γυναίκα που γύριζε στο σπίτι της, κάπου εκεί. Φαινόταν ταραγμένη κι' όλο έκανε το σταυρό της.

Ο Μπέμπης κι' ο Φούσκας, για να μην τρομάξουν με τις άρσειες φορεσιές τους, κρύφτηκαν σε μιάν άκρη, στα σκοτεινά, κι' έστειλαν στη γυναίκα μόνο τη Φεβρονία, που έμοιαζε μ' ένα ειρηνικό άγοράκι.

— Γιατί, κυρά μου, βαρύνει καμπάνες και τρομπέτες; τη ρώτησε.

— Στο σπίτι σου γοήγορα! της αποκρίθηκε η γυναίκα. Λησταδες έπεσαν στον Προφήτη' Ήλία. Και πιάζουν παιδιά. Φεύγα, κρύψου γοήγορα, παιδάκι μου, μη σε πιάσουν και σένα!

Και χώθηκε στο σπιτάκι της και μαντάλωσε την πόρτα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΥΓΟΣ ΦΩΣΚΟΛΟΣ

Αγαπητά μου,

ΗΝ άλλη φορά σ'εμίλησα για το 'Ιστορικό Σπίτι των Πατρών. Τέτοια έχει κι' η Ζάκυθος ή πατρίδα μου· κι' όχι ένα παρά κάμποσα... Και το πιο ιστορικό, το πιο ιερό και δοξασιμένο ανάμεσα σ' αυτά, — για τον κόσμο τουλάχιστο, αν όχι για μας τους Έλληνες, — είναι το σπίτι όπου γεννήθηκε ο μεγάλος ποιητής Ούγος Φώσκολος. Είν' ένα φτωχικό σπιτάκι στην Κάτω-Ρούγα, κοντά στην 'Οδηγήτρια, που το έχει αγοράσει ο Δήμος, να το διατηρήσει για πάντα, και τότε κάνει Βιβλιοθήκη, τη λεγόμενη «Φωσκολοική» (γιατί απ' την αρχή ο σκοπός της ήταν να περιμαζέψει όσα έγραφε ο Φώσκολος κι' όσα γράφτηκαν γι' αυτόν στον κόσμο.)

Εκεί-μέσα, από πατέρα 'Ιταλό, τον γιατρό Αντρέα Φώσκολο, και μητέρα Ζακυθινιά, τη Διαμαντίνα Σπαθή, τον Γενάρη του 1778, γεννήθηκε εκείνος που έμελλε ν'αναδειχθεί ένας από τους μεγαλύτερους ποιητές της 'Ιταλίας. Γιατί το Ζακυθινόπουλο αυτό έφυγε μικρό, — 14 χρονών, — από τη «μητρική του πατρίδα», όπως έλεγε ο ίδιος τη Ζάκυθο, πέρασε στην πατρίδα του πατέρα του κι' έγραφε και στη γλώσσα του Δάντη. Σ' αυτήν δοξάστηκε και σήμερα είναι κλασικός και παγκόσμιος. Γι' αυτό είπα ότι το σπιτάκι όπου γεννήθηκε, είναι πιο ιερό και δοξασιμένο απ' όλα τα Ζακυθινιά για τον κόσμο. Για μας όμως τους Έλληνες, πιο ιερό είναι το σπίτι που γεννήθηκε ο Σολωμός. Γιατί, αν κι'ιταλικής καταγωγής κι' αυτός, έγραφε ελληνικά κι' είναι ως σήμερα ο μεγαλύτερος ποιητής της Ελλάδας μας.

Κι' ο Φώσκολος θα μπορούσε να γράψει ελληνικά, αν οι περιστάσεις της ζωής του τον άφιναν περισσότερο στην Ελλάδα. Γιατί η 'Ελληνική ήταν η γλώσσα του ή μητροδιδασχτή

κι' αυτήν μάλιστα έπρωτόμαθε στα Ζακυθινιά σχολεία. Ούτε την ξέχασε ποτέ. Ός τα τελευταία του χρόνια έστελνε στην Ελλάδα γράμματα σ' ωραιότατη ελληνική γλώσσα. Οι άρχαιοι Έλληνες συγγραφείς, που τους έννοοσε θαυμάσια, ήταν το πιο αγαπητό του ανάγνωσμα. Κι' ακόμη, σ' όλο του το ποιητικό έργο, το Ιταλικό, βλέπει κανείς ένα πλήθος ελληνικές αναμνήσεις κι' έννοει πως ο ποιητής αυτός, ο 'Ιταλός, στην ψυχή ήταν Έλληνας. Κι' ήταν, ήταν πολύ, ήταν περισσότερο κι' από πολλούς που μένουν στην Ελλάδα και γράφουν ελληνικά...

Όταν άναψε η 'Ελληνική Επανάσταση, κατέβηκε στην Ελλάδα να πολεμήσει για την ελευθερία της, όπως πρωτότερα είχε πολεμήσει για την ελευθερία της 'Ιταλίας. Και τη Ζακυθούλα του την αγαπημένη δεν την άλησμόνησε ποτέ. Ένα Ζακυθινό ποιητή, τον μεγάλο επίσης Αντρέα Κάλβο, πολύ νεώτερό του, τον είχε χρόνια κοντά του, προστατευμένο, γραμματικό, αντιγραφείο, φίλο (δοκίμασε μάλιστα μια από τις μεγαλύτερες λύπες της ζωής του, όταν ο Κάλβος τον άπαράτησε στο Λονδίνο). Για τη Ζάκυθο έγραψε τους πιο θερμούς, τους πιο ποιητικούς του ύμνους, κι' ένα συνέτο του γι' αυτή, το περίφημο εκείνο

Ne più mai toccherò le sacre sponde.
(Ποτέ πια δεν θα φτάσω στις ιερές ακτές), θεωρείται από τα πέντε-δέκα τελειότερα συνέττα του κόσμου. Κι' όλης σχεδόν της ζωής του το νοσταλγικό όνειρο, και μάλιστα των τελευταίων του δυστυχισμένων χρόνων στο Λονδίνο, ήταν να γυρίσει στη Ζάκυθο και να ήσυχάσει εκεί για πάντα. Κι' έγραφε σ' ένα συγγενή του Ζακυθινό να του πιάσει ένα σπιτάκι «απ' όπου να φαίνονται οι λόφοι, ή χώρα κι' ή θάλασσα, για να νομίζει πως είναι στον Παράδεισο...»

Τελος πάντων ο Φώσκολος ήταν Έλληνας· ούτε μπορούσε να μην είναι ένας άνθρωπος γεννημένος στη Ζάκυθο κι' αναστημένος εκεί από μη-

τέρα Ζακυθινιά. Και τη λάτρευε ο Φώσκολος την Ζακυθινιά αυτή μητέρα, την κυρά-Διαμαντίνα. Στα γράμματα της αδελφής του, της Ρουμπίνας, έπρόσθετε κι' η κυρά-Διαμαντίνα λίγα λόγια με το χέρι της, ελληνικά, για να τον ευχηθή. Κι' ο Φώσκολος έκοβε πάντα από το γράμμα τη μητρική αυτή ευχή, — την ελληνική, — και την έκανε φυλαχτό. Στη Βιβλιοθήκη του Λιδόρνου, όπου φυλάγεται ή 'Αλληλογραφία του μεγάλου ποιητή, — 50 τόμοι, — ο έρευνητής άπαντά πολλά τέτοια «φυλαχτά». Μερικά έχουν δημοσιευθεί πανομοιότυπα. Και σ'ας αντιγράψω εδώ ένα με την ορθογραφία του. Η κυρά-Διαμαντίνα, ή άπλοϊκή Ζακυθινιά, του γράφει:

«Πολλά αγαπώμενε μου, σε χαιρετο και στεγνο την εχμ μου και ο Θεος να σου δοκι τη δική του. Αλίμος σε με α μου έλπιες έσ!»

Έχουν συμπληρωθεί έκαστο χρόνια από το θάνατο του Ούγου Φωσκόλου (στο Λονδίνο, 10 του Σεπτεμβρίου 1827.) Η 'Ιταλία, ή Ελλάδα, ή Ζακυθο, — ο κόσμος όλος θα γιορτάσει την ένδοξη Έκατονταετηρίδα. Και με την ευκαιρία αυτή, θα σ'ας γράψω κι' άλλα για τον Ζακυθινό Ποιητή, που κοιμάται σήμερα στο 'Ιταλικό Πάνθεο, στη Φλωρεντία, δίπλα στο Δάντη και στον Πετράρχη...

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ήταν σ'αν ένα άόρατο φεγγάρι που έρριχνε άπάνω του τις άσπρες του άχτίδες. Στο μυαλό του Νίλς ξεπρόβλεπε μια ένθύμηση. Όταν είχε πεθάνει ο παππούς του, έτσι χλωμό ήταν και το δικό του πρόσωπο. Η γριά που βρίσκονταν πεσμένη χάμω θα ήταν πεθαμμένη. Ο θάνατος θα την είχε βρει τόσο ξαφνικά που δεν θα πρόφτασε να πείσει στο κρεβάτι της.

Ο Νίλς ένοιωσε μεγάλο φόβο. Μέσα στη θεοσκότεινη νύχτα βρισκόταν ολομόναχος με μια νεκρή. Το έβαλε στα τέσσερα, κατέδωκε κατακυλώντας τη σκάλα και τρύπωσε στο σταύλο.

Όταν είπε στην άγελάδα τί είδε μέσα στην κάμαρα, εκείνη έπαψε να τρώει.

— Έτσι λοιπόν, πέθανε ή κυρά μου; είπε. Τότε κι'εγώ είμαι για ξέγραμμά.

Μα θα βρεθ ή κάποιος να σε κοιτάξει, της είπε ο Νίλς για να την παρηγορήσει.

— Άχ, είπε ή άγελάδα, σ' δεν ξέρεις πως έχω τα διπλά χρόνια απ'

όσα αφήνουν κάθε άγελάδα να ζήσει προτού να την στείλουν στο χασάπη. Άλλ' άμα δεν είναι πια ή κυρά μου για να με κοιτάξει, ούτε κι' εγώ έχω όρεξη να ζήσω.

Για λίγη ώρα έμεινε σιωπηλή· ο μικρός όμως έβλεπε πως ούτε έτρωγε ούτε κοιμόταν. Και δεν πέρασε πολύ που άρχισε πάλι να μιλά:

— Είναι χάμω στο πάτωμα;

— Ναί, μέσα στη μέση της κάμαρας, άποκρίθηκε ο Νίλς.

— Όταν έρχόταν εδώ στο σταύλο, μούλεγε όλες της τις στενοχώριες και τις έννοιες, είπε ή άγελάδα. Καταλάβαινα όλα όσα έλεγε, μ' όλο που δεν μπορούσα να της άπαντήσω. Κι' άκριβώς αυτές τις τελευταίες μέρες μού έλεγε πως φοβόταν, πως άμα πέθαινε δεν θα βρισκόταν κανείς κοντά της. Κανείς δεν θα της έκλεινε τα μάτια, κανείς δεν θα της σταύρωνε τα χέρια όταν θα πέθαινε. Δεν θα μπορούσες να πιάς έσ' και να της το κάνεις;

Ο μικρός έμεινε άναποφάσιτος. Θυμόταν με τί ευλάβεια τα είχε κάνει ή μητέρα του στον παππού του όταν πέθανε, όλα όσα του έλεγε τώρα ή άγελάδα. Και ήξερε ότι αυτό είναι ένα πράγμα που πρέπει κανείς να το κάνει. Ένοιωθε όμως πως δεν θα είχε το κουράγιο μέσα σ' αυτή τη φοβερή νυχτιά να πλησιάσει τη νεκρή. Δεν έδωσε καμιά άπάντηση στην άγελάδα, αλλά ούτε έκανε και καμιά κίνηση για να πάει κατά την πόρτα.

Το γέρινο ζώο έμεινε για λίγο σιωπηλό σ'α να περίμενε άπάντηση· όταν όμως είδε πως ο Νίλς εξακολουθούσε να σιωπάει, δεν τον παρακάλεσε για δεύτερη φορά, κι' άρχισε να του μιλά για την κυρά της. Και πόσα δεν είχε να πεί γι' αυτήν! Και πρ' απ' όλα για τα παιδιά της που είχε άναστήσει. Κάθε μέρα έρχόνταν τα παιδιά στο σταύλο και το καλοκαίρι έπαρναν τα ζώα και τα έδωσαν έξω στα λειβάδια και στους βάλτους. Η γριά γελάδα τα γνώριζε όλα καλά και ήξερε τι καλόκαρδα και γερά και εύθυμα παιδιά που ήσαν.

— Ναί, ναί, τα ζώα καταλαβαίνουν αν τάφεντικ τους είναι προκομένα, έλεγε ή άγελάδα.

Και είχε κι' άλλα τόσα να πεί για την αλή. Δεν ήταν πάντα έτσι ρημαγμένη όπως τώρα. Το χτήμα ήταν αρκετά μεγάλο μ' όλο που ήταν όλο βάλτο και λειβάδια, και καμιά μεριά δεν έκανε για χωράφι. Άλλα για να βόσκουνε τα ζώα ήταν πρώτης τάξεως. Ήταν μ'α εποχή που στο μεγάλο σταύλο κάθε άγελάδα είχε το παχνί της, και ο άντικρινός ήταν γεμάτος από ώριμα μεγάλα βώδια. Στο σπίτι και στους σταύλους βασίλευε ή χαρά.

Όταν ή κυρά της έμπαινε μέσα στο σταύλο, τραγουδούσε και γελοούσε, και όλες οι άγελάδες μούγγριζαν χαρούμενα όταν την άκουγαν να έρχεται.

Άλλα πέθανε ο άφεντικός έν'όσω τα παιδιά ήσαν μικρά ακόμη και δεν μπορούσαν να βοηθήσουν σε τίποτε. Η γυναίκα του άναγκάστηκε να πάρη επάνω της όλο το χτήμα με όλη τη δουλειά και τις φροντίδες του. Ήταν δυνατή σ'αν άντρας και έσπερνε το χόρτο και το μάζευε μ'αχί της. Όταν έρχόταν το βράδυ στο σταύλο για να νάρμέξει τις άγελάδες, ήταν τόσο κουρασμένη, που έκλαιγε. Άλλα μόλις συλλογιζόταν τα παιδιά της, γινόταν πάλι εύθυμη. Σκούπιζε τα δάκρυα από τα μάτια της και έλεγε:

— Δεν πειράζει. Άμα μεγαλώσουν

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Σκίτσο του Άστρου της Δευτεριάς (Γ' Βραβείον)

τα παιδιά μου, θα ιδώ κι' εγώ καλές μέρες. Άρκει να τ'άναστήσω.

Κι' όμως, μόλις μεγάλωσαν τα παιδιά τα έπιασε μια παράδοξη νοσταλγία. Δεν ήθελαν να μένουν πια στον τόπο τους και έφυγαν μακριά σε ξένον τόπο. Κανένας δεν βοηθούσε τη μητέρα τους. Τα πιο μεγάλα απ' τα παιδιά της είχαν κιάλας παντρευτεί προτού να φύγουν κι' άφησαν τα μικρά παιδιά τους στην κυρούλα τους. Κι' όπως πριν τα παιδιά της, τώρα έρχόνταν τα έγγονιά στο σταύλο. Έβόσκαν τις άγελάδες κι' ήσαν κι' αυτά καλά και καλόκαρδα παιδιά. Και το βράδυ, όταν ή κυρά ήταν τόσο κουρασμένη που έν' άρμεγε την έπαιρνε ο ύπνος, τ'άναζε πάλι το κεφάλι της και έπαιρνε κουράγιο γιατί συλλογιζόταν τα έγγονιά της.

— Άχ, θα δώ κι' εγώ καλές μέρες, έλεγε, άρκει να τ'άναστήσω.

Μόλις όμως μεγάλωσαν κι' εκείνα

τα παιδιά, έφυγαν και πήγαν εκεί που ήταν οι πατέρες τους. Κανένα δεν γυρνούσε πίσω, κανένα δεν έμεινε στο σπίτι. Η γριά έμεινε όλομόναχη. Δεν παρακάλεσε κανένα να μείνει κοντά της.

— Νομίζεις πως θα μούκανε καρδιά να τα κρατήσω εδώ, μια και θα περνούσαν καλύτερα αν έβγαίναν έξω στον κόσμο; Έλεγε στην άγελάδα όταν έρχόταν στο σταύλο. Έδω στο Σμαϊλάντ θα έμειναν φτωχοί σ' όλη τους τη ζωή.

Σ'αν έφυγε όμως και το τελευταίο της έγγονο, ή γριά έννοιωσε πως δεν είχε πια καμιά δύναμη να κάνει τίποτε. Μονομιάς άσπρισαν τα μαλλιά της, καμπούριασε ή ράχη της και περπατούσε με τόσο κόπο, που μόλις

μπορούσε να κουνηθή από τη θέση της. Και τότε έπαψε πια να δουλεύει. Δεν την ένοιαζε ούτε για το σπίτι, ούτε για το χτήμα κι' όλα της ήταν αδιάφορα. Άφησε το σπίτι να ρημάξει και πούλησε τα βώδια και τις άγελάδες. Μόνο τη γριά γελάδα που μιλούσε τώρα με τον Νίλς έκράτησε. Την άφησε να ζήσει, γιατί αυτήν την είχαν βροκήσει και τα παιδιά της και τα έγγονιά της σ'αν ήταν μικρά.

Μπορούσε να πάρη δούλους και δούλες για να τη βοηθήσουν, αλλά από τότε που την άφησαν τα παιδιά της, δεν ήθελε να βλέπει ξένους γύρω της. Και ίσως είχε δικίο που άφηνε όλα να ρημάζουν μ'α και κανένα από τα παιδιά δ'ε θέλησε να τ' αναλάβει. Δεν την ένοιαζε αν θα φτώχαινε μια και δεν φρόντιζε για τίποτε πια. Μόνο ένα φοβόταν, μήπως μάθαιναν τα παιδιά της σε τί χάλια βρισκόταν.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΚΑΙ ΠΟΘΟΣ

[Αριθ. Έγκρ. 75]

«Όλα του κόσμου τα καλά
Θα τα περιφρονήσω,
Αυτήν εδώ την ξένη γη
Μακριά θέλω ν' αφήσω
Και στο χωριό μου το μικρό
Με πόνο να γυρίσω,
Στ' άγνωστο χῶμα του
παντοτεινά να ζήσω.

Στις ροματιές του, στις δροσιές,
Ξεκούρασα να γύρω,
Νά κοιμηθῶ με ψαλμουδιές
Με τὰ π. υλὶα τριγύρω,
Νά με χαϊδεύῃ ὁ ξέφυρος,
Τοῦ πλατάνου τοῦ φύλλο
Καὶ τὸ ποτάμι νὰ βροντᾷ
Μέσ' στὸν παλιὸ τὸ μύλο.

Τὸ ποταμάκι τὸ μικρὸ
Γλυκὰ νὰ μουρουρίζῃ,
Στὰ πετραδάκια νὰ κυλᾷ
Ἀπόλιον νάφριζῃ,
Καὶ τὸ γλυκὸ μουρουρίσμα
Σὰ νὰ με νανουρίζῃ.

Ἑλλάς τῶν Ὀνείρων

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

[Αριθ. Έγκρ. 96]

Τώρα πού τὰ δέντρα ἄλλωσαν
τὰ καινούργια τους φύλλα στὸ
γαλάζιο ἀτλάζι τοῦρανοῦ, συλ-
λογίζουμαι τὸ δῶδε στὸ παράθυρό
μου, πὸν βλ. πει σ' ἕνα σκονισμέ-
νο δρόμο τῆς πολιτείας, τὰ περα-
σμένα. Κάθε ἀνοιχτὴ καὶ μὰ πολ-
λύχρωμη πλατεία εἰκόνα μὲ λο-
γιολογικὴ σκηνή. Καὶ ξεχωρίζ-
ει μια, ἡ τελευταία στὴν πα-
τρίδα, πούναι πλημμυρισμένη τρι-
αντάφυλλα. Ἦσαν ἄρρωστη, μέ-
ρες στὸ κρεββάτι. Ὅταν ἔπεσα, ὁ
οὐρανὸς ἦταν βαρὺς, συννεφια-
σμένος· καὶ ὅταν μ' ἔβρισ' ὁ πυ-
ρετός, τὸν εἶδα γαλάζιο, δρόμο
στὸ παρὰθύρό μου. Κάτι ψι-
θυρίζον τὰδεσποῦν γύρω μου
γιὰ τριαντάφυλλα πούσαν ἀνθί-
σει, μὰ τὰ μαλώσαν καὶ τῆδεω-
σαν· δὲν ἔκαν' ἀκόμα νὰ σηκα-
θῶ, ὡς πού στὸ τέλος τῆς νύκτα
τὸ μεγάλο νέφ' ἡ τριαντάφυλλιά,
ἡ μεγάλη τριαντάφυλλιά τῆς κρε-
βατινῆς, εἶχε ἀνθίσει. Ἐκλαψα,
παρακαλέσα, ὑποσχέθηκα: αἱ μ'
ἔβγαλαν τυλιγμένη μὲ κουβέρτες
στὸ χαγιάτι. Ἦσαν ἡ πρώτη χρονί-
α πού καθόμαστε σ' ἐκεῖνο τὸ
σπίτι τὸ ξένο, εἴχαμε πούλησει
τὸ δικὸ μας καὶ θὰ φείγαμε σ'
ἕνα μῆνα γιὰ τὴ μεγάλη πολι-
τεία. Τὴν τριαντάφυλλιά ἀνθι-
σμένη τὴν ἔβλεπα πρώτη φορά.

Ἐχουν τὰ μάτια τὰ παιδιὰ
τις σὶν φάκο παρ' ἑξένο,
πὺς γεμίζει μάγια μυστηριακά
τῶν ὁμορφιῶν πού ἀντικρύζουνε,
καὶ ἔχουν οἱ παιδιὰ τῆς ψυχῆς
κόμους βαθεῖους πού ἀντιλα-
λοῦν ἀτέλειωτα τὶς συγκινήσεις
πὺς φτάνουν ὡς αὐτές. Δὲν ἔ-
ρω πὺς φάνηκε στὸ μάτια μου,
τὰ διηματομένα γιὰ φῶς καὶ χῶ-
μα, ἡ τριαντάφυλλιά δαντισμέ-
νη, στολισμένη καὶ ἀχνορόδινη.

Ἦταν κίβλας μὴ παραξενή τρι-
αντάφυλλιά· κάθε κλωνί καὶ ὁ-
λάκερο μπουκέτο. Δὲν μίλησα,
δὲν γύρεψα νὰ μὲ κόψου· γύ-
ρισα, σὰ νὰ μὴ μπορούσα νὰ τὴ
βλέπω πύ, τὸ κεφάλι μου ἀπ'
τὴν ἄλλη μεριά, καὶ ὕστερα ξα-
νακοίταξα καὶ τόσο πύο δημοφῶ
μου φάνηκε τάντισμένο θάρμα.

Κι' ὅταν ἔβλεπα, χύθηκα στὴν
τριαντάφυλλιά. Ἐκοβι κάθε μέ-
ρα, κάθε πρῶτὴ μὲ τὸ ἴδιο τὴν ἀν-
τικρύζα, ὁδοδροσὴ καὶ μυριστο-
λισμένη. Ἐγέμιζα βάζα καὶ πο-
τήρια, κλωνιά ὁλάκερα τῶνα
γύρω στὸ λαμπρὸ καὶ ἔρτανα
στεφάνια γιὰ τὸ κεφάλι μ. ν. Μὰ
ποτέ δὲν ἀντίκρουσα μαρμαρένα
τριαντάφυλλα μου· κάθε πρῶτὴ ὁ-
λά ἄλλαζονταν καὶ ἔμπαιναν ἄλ-
λα φρέσκα καὶ δροσερά κατ' ἐ-
σῆ τους. Ἐξηλιέριζα στή ἀπ'
τὴν τριαντάφυλλιά καὶ τὴν ὄνει-
ρευόμουν ὅλη νύχτα. Ἀνθούσε
ἀκόμα ὅταν τὴν ἀφίκαμε καὶ φῆ-
γαμε. Ἐνα μεγάλο μπουκέτο πῆ
καὶ μαζί μου, μὰ τὸ βρῆκαν βάρους
περιττὸ καὶ τὸ πέταξαν. Τότε ἔ-
κλαψα πολύ, μὰ τώρα χαίρομαι
πὺς δὲν εἶδα νὰ μαρμαρένουν στὰ
χῶμα μου τὰ πανόρτια τριαντά-
φυλλα μου, καὶ τὰ φύλαξα στὴ
θυμῆσή μου δροσερά καὶ ἀχνορό-
δινα, νὰ πλημμυρίζουν φωτεινά
τὴν τελευταία ἀνοιχτὴ τῆς πατρί-
δος.

Μυρίνη

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΗΣ

[Αριθ. Έγκρ. 87]

Μία μέρα ὁ Ἀλέξανδρος, ὅταν
ἦταν στὴν Κόρινθο, εἶχε τὴν
περιέργειαν νὰ ἰδῇ τὸν Διογένη.
Ἰὸν ἦρε στὸ Κόρινθο, — ἕνα
σύνδεσμο μέρος κοντὰ στὴν πό-
λη, ὅπου καθόταν συνήθως, —
να αἰεῖται τὸν βασιλέα τὸν μὲ ἔξο.
— Εἶμαι ὁ μέγας βασιλεὺς Ἀ-
λέξανδρος, τοῦ εἶπε.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ Διογένης,
ἀπάντησε ὁ φιλοσοφός.

— Δὲν με φοβάσαι; συνέχισεν
ὁ βασιλεὺς.

— Εἶσαι καλὸς ἡ κακός; ρω-
τᾷ ὁ Διογένης.

— Εἶμαι καλός, ἀποκρίθηκε ὁ
Ἀλέξανδρος.

— «Εἰ καὶ ποῖος φοβάται τοὺς
καλούς;

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐθαύμασε τὴν
λεπτότητα τοῦ πνεύματος καὶ
τοὺς ἐλευθέρους τρόπους τοῦ Διο-
γένη. Κι' ἀφ' οὗ συνεξήγησε λίγο
μαζί του. τοῦ εἶπε:

Βλέπω καλὰ ὅτι ἔχεις ἀνάγκη
ἀπὸ πολλὰ πράγματα, Διογέ-
νη. Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ σε βοηθή-
σω· ζήτησέ μου ὅ, τι θέλεις.

— Γραβῆξον λίγο στὸ πλῆρι, ἀ-
πάντησε ὁ Διογένης, μ' ἐμποδί-
ζεις νὰ χαρῶ τὸν ἥλιο.

Ὁ βασιλεὺς ἀπορροε βλέπων
ἕναν ἄνθρωπον τὸσο ὑπεράνω ὁ-
λων τῶν γήινων πραγμάτων.

— Ποῖος εἶναι πύο πλοῦτος,
συνέχισε ὁ Διογένης· ἐκεῖνος
πού ἀρκεῖται εἰς τὸ βαρεῖλι του
καὶ εἰς τὸ πουκάμισό του, ἡ ἐκεί-

νος εἰς τὸν ὁποῖον ἕνα βασιλεὺς
ὁλόκληρο δὲν ἀρκεῖ καὶ ἐκθί-
τει κάθε μέρα τὴ ζωὴ του σὲ
χιλίους κινδύνους γιὰ νὰ ζήσῃ
τὰ ὅρια τοῦ κράτους του;
(Fénelon) Ἀρχιτεμπέλης

ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Μὲ λύρα ἤμουν ἑτοιμος νὰ ψάλ-
λω,
πρὶν πάρω αὐτὸ τὸ φύλλο σου
[καὶ ἰδῶ
γι' αερόπλανο (δὲ βρῆκες τίποτ'
ἄλλο!)]

Μιά γκάντια ἔχω τώρα συνοδὸ
Θεμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, πῶχει;
[δῶσει
Τραγοῦδι νὰ γραφῇ πάνω σ' αὐτό.
Καὶ τί φωνὴ κανεῖς μπορεῖ νὰ ὀ-
ψώσῃ;
Ποῦ νὰ χτυπήσῃ; λᾶ, μὲ, ρέ, σὺλ,
[ντὸ;]

Ἦμνο μπορεῖς νὰ ψάλλῃς σφυ-
ροῦτά;...
Ἀερόπλانا καὶ κολοκύθια...
[πέστα!]

Καρμιά γιορτὴ πετοῦνε βονιχτά
Κι' εἰς κίνημα πετοῦνε μαυιφέ;
[στα;]

Ἡ ὥρα δέκα μ' ἔχει παρ' ἡ πείνα
Κι' ὡστόσο ἂν μ' ἔπαιρν' ἕνα, ξε-
[κινῶ;]

Βρίσκομαι σὲ μίαν ὥρα στὴν Ἀ-
θήνα,
Σοῦ ψάλλω αὐτὰ, καὶ στὸ φαγί
[γυρνῶ;]

Ἀλλὰ παρτόν, συχώρησέ με τώρα,
Διάπλωση, δὲν σὲ κατηγορῶ.
Γιὰ μὲν αὐτὸ ἂν εἶναι ἀγνω-
[στη χώρα]

Καὶ πάνω του νὰ γράψω ἂν δὲν
[μπορῶ;]

Ἄλλοι καὶ ἄριστουργήματα ἴσως
[κάνουν]

Κι' ἴσως σὺν ἄλλοι Πίνδαροι ἐμ-
[πνευστῶν;]

... Φτερ' ἰ μονάχ' ἀπὸ κερί μὴ
[βλάνουν]

Καὶ σὺν τὸν Ἰκαρο στὴ γῆ μὴ
[γκωσιπτοῦν;]

(Α' Ἐπεινος Μ. Ποιητικὸς Διαγωνισμὸς)
Μηλολόγη

(*) Ὁ τελευταῖος αὐτὸς στίχος διορθώ-
θηκε κατόπιν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ποιητὴ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ Σχολεῖο.

— Πῶς κάνει, Ἀντρέα, ὁ μέλ-
λων τοῦ ἔχω.

— ἔξω καὶ σήσω.

— Κι' ὁ ἀόριστος;

Ὁ Ἀντρέας δὲν τον ἔφερε. Κι'
ὁ Τοτὸς ἀπο πίσω τοῦ ψιθυρίζει:

— Μέσα καὶ ὀψω!

Τρελλὴ Χορεύτρια

Στὸ Σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου,
ὁ Κουφιοκεφαλῆς ἀγόρασε δύο
μπιλιέτα, ἕνα γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του
καὶ ἕνα γιὰ κάποιον φίλου του πού
τὸν περίμενε παρκεῖ.

Στὸ δρόμο ἔχισε τὸ ἕνα καὶ
πλησιάζοντας τὸ φίλο του, τοῦ
λέει:

— Ἀχ, καί μένε, τί ἔπαθα! ἔ-
χασα τὸ μπιλιέτο σου!

Μικρὸς Καλλιτέχνης

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Θέμα: Πόλεμος· Εἰρήνη

Ἀκόμα ἕνα ἑκατοκτο Διαγωνι-
σμὸ γι' αὐτὸ τὸ χρόνο: Θυμὸ πύο
καίμετε πάλι ἀπὸ ἕνα ποίημα...
Αὐτὸ δὲν θέλατε τώρα καὶ σεις;

Τὸ θέμα «Πόλεμος· Εἰρήνη»,
εἶμαι βέβαιη, θὰ σὰς ἐνθουσιά-
σῃ. Ποσα μπορεῖ νὰ πει κανεῖς
γιὰ τὸν Πόλεμο! Πόσα καὶ γιὰ
τὴν Εἰρήνην; Σὰς ἀφίνω μάλι-
στα ὁλοκληρῶς ἐλευθέρους νὰ
πῆτε τὰ περισσότερα γιὰ τὸ ἕνα ἢ
γιὰ τὸ ἄλλο, ὅποιο θέλετε, ὅποιο
σὰς ἀρέσει. Ἐπίσης νὰ κηρυ-
χθῇτε ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς ἢ ὑπὲρ τοῦ
ἄλλου. Δὲν ἀποκλείω, βλέπετε,
οὔτε στενωπὸ κανένα. Καὶ πολε-
μόχαροι καὶ εἰρηνοφίλοι μποροῦν
ἐπίσης νὰ λ. βουν μέρος στὸ Δια-
γωνισμὸ. Ἐγὼ θὰ βραβεύσω τὸ
καλύτερο ποίημα, ἀδιαφορὸ σὲ
τί... κοίμα θά νῆμει ὁ ποιητῆς
του, ἂν δηλαδὴ θὰ προτιμᾷ τὸν
Πόλεμο, τὴν Εἰρήνην. ἢ θὰ βρι-
σκήναι καλὰ καὶ σὰς δύο. Φταῖνε,
ἐννοεῖται, νὰ μὴν ἐκφράζει κα-
θαρά ἰδέες ἀντιμιλιταριστικὰς
καὶ κομμουνιστικὰς. Ἀ, πᾶν μέ-
τρον ἄριστον!

Οἱ ἄλλοι ὅροι τοῦ Διαγωνι-
σμοῦ εἶναι οἱ ἑξῆς:

Δωρεᾶν εἰμφορῶν νὰ λάβουν
μέρος ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον
εγκυκλιζόμενον διὰ τὸ 1927· μὲ
πληρωμὴ 3 δραχμῶν ὁ χωρὶς
ψευδώνυμο συνοδοιμῆται ἢ ἀδέλ-
φια των, καὶ 5 δραχμῶν οἱ ἀ-
γορασταί.

Τὸ ποίημα δὲν πρέπει νὰ ὑπερ-
βαίνει τοὺς 20 μεγάλους δεκαπεν-
τασύλλαβους στίχους (ἢ τοὺς 40
μικροῦς). Καὶ νὰ εἶναι καθαρο-
γραμμένο σὲ χωριστὸ χαρτί, πὺν
να μὴν περιέχῃ τίποτε ἄλλο ἐκ-
τὸς αὐτοῦ.

Μετά τὸν γενικὸν τίτλο «Ἀπίν-
τησις στὸν Μ. Ποιητικὸ Διαγω-
νισμὸ», πρέπει νὰ ὑπάρχει ὁ ἰ-
διαιτέρως τίτλος τοῦ ποιήματος,
πού ἀφίνεται στὴ διάθεσιν τοῦ
ποιητοῦ. Κοντὰ στὸ ὅμα καὶ
στὸ ψευδώνυμο (ἂν ἔχει ψευδὸν-
υμο ὁ διαγωνιζόμενος) πορεῖ
νὰ σημειώνεται καὶ ἡ ἡλικία.
Ἀπαράτη ὅμως εἶναι ἡ Ἀή-
λωση, ἂν ὁ Διαγωνιζόμενος ἔλα-
βε καὶ ἄλλες φορές μέρος σὲ ποι-
ητικὸ Διαγωνισμὸ μὺν καὶ τί
Βραβεῖο ἢ Ἐπαινο τοῦ ἔδωσα
τὴν τελευταία. Ἐπίσης ἂν λα-
βῇναι μέρος γιὰ πρώτη φορά.

Βραβεῖα διπνομηθοῦν τὰ ὁ-
ρισμένα γιὰ ὁδους τοὺς Μ. Δια-
γωνισμοὺς (Ὁδὸς τοῦ Συνδρο-
μητοῦ, Κεφ. Ζ')

Ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τέ-
λους Ὀκτωβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεσπῶν ἐν εἰς τὸ γραφεῖόν μας,
ἀποστέλλοντας καὶ δραχμ. 5 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταυρίας.

Ἄλλως δὲν εὐθύνόμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 7 Σεπτεμβρίου 1927.

ΜΟΥ κοινοφάνεται πολὺ πύο
μερικὸ δὲν διαδίδουν, ὡς φαίνε-
ται, τὶς δηλώσεις μου ἢ... κά-
νουν τὸν κοῦτό. Μοῦ στέλνουν π.χ.
κοιμήματα γιὰ τὴν Σελίδα, ἐνὸς ἐδῇ
λῶσα εἰ δὲν δέχομαι τώρα ἄλλα.
Ἐννοεῖται εἰ τὰ πεῖω, ὅχι ὁμως
χωρὶς λύπη... Κι' ἐπειδὴ ἤθελε
λόγος γιὰ τὴν Σελίδα, δὲν μου
λέτε, ἀλήθεια, τί νὰ τὰ κάνω τό-
σα κομμάτια πύο ἔχω λάβει; Τί
ἀτέλειωτος σωρὸς! Προβλέπω εἰ
ὡς τὸ τέλος αὐτῆς τῆς Τριμήνης,
πολλὰ δὲν ἔχω προσφάσει οὔτε
κᾶν νὰ τὰ διαδίδω. Ἀπὸ τὰ τε-
λευταία ὅμως γιὰ τὴν ἔχω τοπο-
θετήσας καὶ τὰ διαδίδω λίγα-λίγα
μὲ τὴ σειρά πύο τὰ ἔλαβα. Τὸ
συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐπρῆσε νὰ
διαθέτῃ δύο σελίδες κάθε φύλλου
γιὰ Συνεργασία. Πράγμα ἀδύνατο,
παίδιό μου, γιὰ τὴν ἑρα!

Πολὺ μοῦ ἀρεσαν, ὅσπιν καὶ τὰ
καινούργια σου σκίτσα, ὁ χορὸς
τῶν Ἐρινύων, ὁ ἔμπορος μὲ τὰ
κατσαριθμάκια, καὶ τὰ ἄλλα τοῦ
«Γαλάζιου Πουλιού». Ἐπίσης καὶ
κείνα πύο μὲ ἔστειλες μὲ τᾶλλο
σου γράμμα, προπάντων τὸ Ἀμά-
ραντο Ρόδο, ἢ Γενοθέα κτλ. Ἀλ-
λά γι' αὐτὰ τὰ εἶπαμε: ἔχεις ἕνα
σὸν ἑαυτοῦ σου, γιὰτ' εἶσαι κα-
λὴ καὶ διακρίνεις, καὶ σὲ προ-
σέχουν, σὲ θέλουν, σὶγαποῦν. —
Ναί, ὁ χωριστὸς ὅστερα εἶναι πολ-
λὸ θλιβερό, καὶ φαντάζομαι μὲ
τί πόνο θὰ θυμᾶσαι τώρα τὶς φί-
λες τῶν Γιαννίνων. Ἀλλὰ εἶσαι
εἰναι ὁ κόσμος. «Ἀς κάμουμε καὶ
ἄλλοι» καὶ τὸς λένε καὶ οἱ γιὰ
αἰῶδες...

Νὰ καὶ ἡ Ροδοβιμμένη Αἰγού-
λα ὅστερ' ἀπὸ διήμηνη σιωπῆς, «προ-
ερχόμενη ἀπὸ τεμπελιά...» Ἀσχη-
μο αὐτὸ ἄλλα τὸ γράμμα τῆς εἶ-
ναι τόσο δημοφῶ πύο δὲν μπορῶ
οὔτε νὰ τὴ μαλώσω. Νὰ ἰδῶ τώρα
πότε θὰ μὲ ξαναγράψῃ. Πρὶν πλα-
κῶσουν βέβαια τὰ πολλὰ μαθήμα-
τα τῆς Ἀ' τοῦ Γυμνασίου ὅπου
παίει φέτο, καὶ φέτο μόνον γιὰ
νὰ βγῇ πύο χρόνου «τέλεια δε-
σποινίς»...

Τοιγάρνα, θὰ εἶδες βέβαια εἰ
αὐτὸ σου ἐνέκριναν. Πολὺ μ' εὐ-
χαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα
καὶ ἐλπίζω νὰ μὲ γράφεις συχνά.
Μὴς σὺ φάνηκε λοιπὸν τὸ τέλος
τοῦ «Γζᾶ» πύο μὲ τὴν ἀνυπο-
μονησία τὸ περίμενε, ἂν καὶ δὲν
ἤθελες νὰ τελειώσῃ ποτέ;... Ὁ
τέτοια ἀντίθετα εἶναι συχνά στὴ
ζωή. Δὲν μπορεῖς νὰ πεῖς πύο
«δὲν ἔχεις καὶ σὺ τί θέλεις»...

Καί τὸ δικὸ σου γράμμα, Σαυ-
ροπούλα, τὸ πρῶτο πύο μὲ γρά-
φεις ἀφ' οὗ πῆρες ψευδώνυμο,
μὲ ἀρεσε πολὺ. Χαίρω πύο ἔγινε
καλὰ ἡ μαμμά καὶ ἡ σούχασε πύο
καὶ θὰ μὲ γράφεις. Ἐστειλα 11
τετραδιά.

Τί ἔπαθε τὸ Ταξιδιάρικο Κῶ-
μα! Εἶχε ἀφῆσει τὸν «Ἰζᾶ» νὰ
τὸν διαβάζει ὅλον τὸ καλοκαίρι.
Καὶ πραγματικῶς, μὲ Κυριακή,
τὸν ἀρχισε τὸ πρῶ καὶ τὸν τε-
λειῶσε τὸ μεσημέρι. Ἀλλὰ τὴν
ἐντύπωση τῆς ἔκαμε, πύο τὸ βρά-

δυ εἶχε πυρετό. Καὶ ποῖος φταίει;
«Ὁ καὶ Ξενοφίλος, πύο μὲς ἔχει
δῶσει αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα σ' ἕνα
ὑφὸς τόσο ζωντανό, ὡστε νομίζει
κανεῖς πύο εἶναι πραγματικὸ,
πύο τὸ βλέπει μπροστά του...»
Ναί, εἶναι βέβαια καὶ αὐτὸ ἄλ-
λά... δὲν διαδίδουν ἕνα κοτζᾶ-μυ-
θιστόρημα σὲ τέσσερις ὥρες! Ὑ-
περβολὴ καὶ ὑπερκόπως.

Δυσκοιὰ πολὺ, πύο δὲν μὲ
ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νὰπαντήσω ἔκ-
τε ὡς καὶ σὲ ἄλλα γράμματα, ἂ
πὸ τὰ πολλὰ πύο εἶχα φυλαχμέ-
να. Ἀλλὰ... ἀνῆλκα καὶ θεοί.

Ὁραῖος Ἐπιστολὰς μὲ ἔστει-
λαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑ-
ξῆς: Ἀναδομαρῆς τῆς Ἀτι-
κῆς, Γαζία, Μῆλον τῆς Ἐρι-
δος, Σπρίγγ, Φῶτος Λάμης,
Εὐγενὲς Ἰδανικόν, Πειγνίπ-
σα Ρεπανάκι, Ἀγγελὸς Ἀφρῆνης,
Μεγαλόπρεπη Ἰδῆ, Ἀριστο-
κρίτισσα, Μαῦρος Ἀετός, Αἰ-
γυπτιά, Κίρκη, Πεταλούδα, Λί-
λυν, Αἰγόνιλημα, Περιπλοκάς,
Ἐλιά, Ἀντιγῆνη, Νόρμα, Σι-
τανὰς καὶ Γενναῖα Σπίρη. —
Εὐχαριστῶ πολὺ. Σ' ὅσους μπο-
ρεῶ, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο
Ψυχὴ τῆς Δέσφου, Ροζίτα,
Ἐλευθέριε Ρουσάκη, καλὰ μου
παιδιά, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ
τὸ ἔσπαθῶμα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: Ὁ σπουρ-
γίτης τῆς Πεταλούδας. Ἀπλὰ
γραμμένο, ἄλλα κοινό. Μοιάζει μὲ
πολλὰ ἄλλα πύο ἔχουν δημοσει-
νῆ. «Ὁ Χρόνος» τῆς Ὁρστιά-
δος. «Τεχνὸς στίχοι καὶ ἀπαισιο-
δοξία». «Τὸ χιόνι στὴν Ἀθήνα». —
Καὶ παρὰκαρὸ νὰ μὴν ἦταν, θὰ
τὸ ἀπέριπτα γιὰ τὴ γλῶσσα τοῦ
καθόλου λογοτεχνικῆ, ὁλοκληρῶς
δημοσιογραφικῆ. «Ὁ χωριστὸς
τοῦ Μεγάλου Ἐφευρέτου. Κιλλό,
ἀλλ' ἄτεχνα γραμμένο. Δύο ἀνέ-
κδοτα τῆς Ζενίτας. Θὰ ἦταν ἰ-
σως καλὰ, ἂν τὰ ἔγραφε ἀλλοιῶ-
τικα. Ἐπὶ δὲν φαίνεται ἡ νόστι-
μότης τοῦ. Ἀφίνω δὲ εἰς τὸ δεύτερο
(πύο παπῆ), δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι
«γεγονός». «Ἡ Πρωτομαγιά» τοῦ
Φρόνιμου Τρελλοπαίδου. Μαντεύω
πύο καὶ θὰ λέγῃ, μὰ εἶναι τόσο
κακογραμμένο, πύο δὲν ἀποφασί-
ζει νὰ τὸ διαδίδω.

Ἐγκρίνονται: 103. «Καλο-
καίρινο μεσημέρι» τῆς Ἀρχανί-
α τοπούλας. — 104. «Ὁ γάτος στὴν
κουζίνα» τοῦ Ἀμλετ. — 105 καὶ
106. «Στὸν Ἀπόλλωνα» (πολὺ κα-
λὴ ἐμμετρὴ μεταφράση ἀπὸ τὸν
Ὁράτιο) καὶ «ἄμιος», πρωτότυπο
ποιήμα τοῦ Ἀνδρῶς τῆς Ἀν-
δρῶν. — 107. «Μὰ ἦμουν καὶ ἔγω-
μέσα» τοῦ Ἀμλετ. — 108. «Μοι

στάθηκα ἡ αἰτία.) **Σβυσμένην** 'Ελπίδα (ἐστέιλα· νὰ μοῦ γράφης· δὸς συχνὰ θέλεις·) δὲν μὲ κουράζεις καθόλου.) **Μεσημβρινὸν** 'Ἡλιον (ἐστέιλα· περίμενε καὶ θὰ τὰ ἰδῇς αὐτὰ στὴν προκήρυξη τοῦ Δημοφειφίσματος.) **Ἀνδαλουσία** (ἔχει καλῶς.) **Συννεφάνι** (ἐστέιλα· καλὴ ἐπιτυχία!) **Ριγολέττον** (τὴν ἔλαβα.) **Δ. Παρθενόπουλον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) **Δυναυγές** (τὸ ἔλαβα, ἀλλὰ θὰ κριθῇ μὲ τὴν σειρά του.) **Ἑλληνικὸν** 'Ιδεῶδες (δεκτέ.) **Κ. Δοξιάδην** (θάρρησον· τοῦ χρόνου.) **Πύρινην** **Ρομφαίαν** κτλ. κτλ.

Οδέτην, Καίτην Πορφυροπούλου, Μελπούλαν Νικολίτσα, Μηλολόνην, Συρανῶ (ἐστέιλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Σεπτεμβρίου, θ' ἀπαντήσω σὺν ἐρχόμενῳ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 10 Νοεμβρίου.)

596. Δεξιόχειρος

Μιά πρόθεση διούλλαβη ἂν ἐνώ-
Με ῥῆμα ἀπρόσωπο ἀρχαῖο [ς]ης
Καὶ μὲ ἀντωνυμία κτητική,
Τόπο μ' αὐτὰ τὰ τρία θὰ φανε-

ρωθῇς
Τερπνὸ καὶ ποθητὸ κι' ὠραῖο
Μά... πού δὲ βρίσκεται σ' αὐτὴ
[τὴ γῆ!]
Πλάνο Δεξιάρι

597. Μεταγραμματισμός-Στοιχειόχειρος.

Βγάλε Καππα, βαλε Ζήτα
Καὶ ἀφαίρεσ' ἓνα Ρῶ
Καὶ τὸ μετὰ ψάρι κοίτα
Ποῦγινε ὄνομα ἱερὸ.
Μ' ἂν κι' αὐτοῦ κόψης τὰ πόδια
Θὰ μπόρῃς νὰ τὸ γευθῇς
Καὶ πολὺ νὰ γλυκαθῇς.

Τσιγγάνα

598. Ἀναγραμματισμός
Ὅπως ἔχω ἂν μάθησεις,
Εἶμαι ὑγρὸ μέσα στὸ σῶμα.
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Πρασινίζω καθὲς χῶμα.

Ἄμλετ

599. Αἵνιγμα

Ἀνάμεσα εἰς τὸ πρῶτο καὶ εἰς
[τὸ τελευταῖο,
Ἄν ἄλλο ἓνα γράψῃς κι' ἐν ἄλ-
[λο τελικὸ,
Ὅρος θὰ βγῇ στὴ μέση, μεγάλο
[καὶ ὠραῖο,
Σεβάσμιο, φημισμένο καὶ τώρα
[ἑλληνικὸ.
Σοφία Π. Παρθένη

600. Χειρόμυλος

* * * * *
+ * * * *
+ * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Καθέτως: οἱ σταυροὶ εὐρωπαϊ-
κῇ πρωτεύουσα, οἱ ἀστερίσκοι σύν-
δεσμος. Ὁρίζοντιως, ἀστερίσκοι
καὶ σταυροὶ, ἐκ τῶν ἄνω: κράτος
τῆς Εὐρώπης, βασιλεὺς τῆς Περ-
σίας, κτητικὴ ἀντωνυμία, ἀρχαι-

ότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, βα-
σιλεὺς τῆς Γαλλίας, κόλπος τῆς
Ἀττικῆς.

Ἐκδικητής

601. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ὁρ. τ. Ἑλλάδ.
2 1 3 4 5 = Ρεῖ
3 4 6 8 9 = Ἀσμα, ποίημα.
4 1 7 3 9 8 9 = Ἐμπιθῆς
5 7 5 4 5 9 = Βασ. τ. Βοιωτ.
6 1 4 1 5 = Ἀρχ. Πόλις
7 5 4 6 8 9 = Φυτὸν
8 3 2 5 6 8 9 = Πλανήτης
9 3 2 8 9 = Νῆσ. τ. Αἰγαίου
Φιρφίρικός

602-606. Μισαὶ Λέξεις

Χαρι - Θαλ - Θεξ - Χρυσ - Μαρ
Αἱ λέξεις αὗται, χωρισμέναι ἀ-
κριβῶς εἰς τὰ ἡμίσιων, εἶναι
ὅλαι κύρια ὀνόματα.

Ἡλιοβγαλτὴ

607. Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀκρο- στιχίδος

* * Τὰ δυὸ πρῶτα γούμματα ἐ-
* * κούστης τῶν κάτωθι λέξεων,
* * τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν
* * ἀστερίσκων, σχηματίζουν
Ἐπιγραφὴν τῆς ὁποίας ζητεῖται
ἡ ἀνάγνωσις:

1, Πόλις τῆς Πελοποννήσου
2, Πόλις τῆς Ἠπείρου 3, Πο-
τμός τῆς Αἰγύπτου 4, Ποτα-
μός τῆς Ἰταλίας.

Ἀρχιτεμπέλης

608. Φωνηεντόλιπον

ρντ - τς - γρφς

Λουκῆς Λάρας

609. Γρίφος

T T T T T T T T T T
T T T T T T T T T T
T T T T T T T T T T
T T T T T T T T T T
T T T T T T T T T T
T T T T T T T T T T
T T T T T T T T T T
T T T T T T T T T T

Ἄνδαλουσία

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

610. Cryptogramme

1 2 3 4 5 6 7 7 5 = Poète français
2 3 5 6 7 7 5 = Membre
3 6 3 5 = Verbe
4 6 1 5 = Ville de France
5 1 2 7 5 = Etablissement
6 7 5 = Terme geograph.
7 6 2 4 = Animal feroce
Ἄννα Κουρτούλλη

611. Sans Consonnes

* - ea - * - e - oi

Mots historique.

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 26

381. Πάνδροσος (Πάν, δρόσος.)
— 382. Φιλοπάππου Μνημεῖον (φι-
λῶ, παπποῦ.) — 383. Ἀράχνη-πά-
χνη. — 384. Τζάμ-τζάμ. 385. Ὁ
τοίχος, ἡ Τύχη, τὸ τεῖχος. — 386.
Ν

387. Τύνις (ΓΙ ΝΥ-
ΠΑΝ Σια...) — 388.

ΦΡΟΣΩ 392. Διὰ τοῦ Π:

ΑΡΙΣΤΟΝ Πάνος, ἄρπα, Πά-
ρος, κόρη, ἀπών. — 393. Ἐν

οἶδα δι' οὐδὲν οἶδα. (Ἡ ἀνά-
γνωσις ἐκ τοῦ Ε τοῦ τρίτου στί-
χου ματαιοροειδῆς.) — 394. ΣΗ-

ΜΑΙΑ (Σάμιος, Ἡρα, Μῆς, Ἀ-
γάπη, Ἰστός, Ἀρς). — 395. Τολ-

μᾶν χεῖρ. — 396. Ἡ τὰν ἡ ἐπὶ

τάς (ἦτα, νί, ἔπη, τᾶ, ζ.)

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανώ-
σις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.)
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ παγεὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΚΖ' — 857]

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Α νενωρισμένον ἑπιστημονικὸν Σωμα-
τεῖον, ἀρτιστίονον ἀπὸ τῶν μεγα-
λειτέρων ἑλληνικῶν συλλεκτησῶν γραμμα-
τικῶν. Χάριν τῆς διαδόσεως τῆς ἐρασιτε-
χνίας τῶν γραμματικῶν καὶ τῆς χειρα-
γωγίας τῶν ἀρχαίων συλλεκτῶν ἡ ἑται-
ρεία δεχταὶ ὡς ἐπίκουρα μέλη, ὑπὸ ἰδιαι-
τέρως ἐνοικίους δρους, νέους καὶ νεάνιδας
συμπληρώσαντας τὸ 14ον ἔτος. Τὰ μέλη
λαμβάνουσιν δωρεὰν καὶ τὸ εἰκονογραφη-
μένον περιοδικὸν τῆς ἑταιρείας· Φιλοτέ-
λειαν οὕτως ἐν τεύχος ἀποστέλλεται δω-
ρεὰν εἰς πάντα αἰτούντα. Διὰ πληροφορίας
ἀπευθυντέον πρὸς τὸν γραμματικὸν τῆς ἑ-
ταιρείας κ. Ἀθαν. Ζερδόπουλον, δδός Κων-
σταντίνου Παλαιολόγου ἀρ. 8-Β, Ἀθήνας.

[ΚΖ' — 858/

Προκηρύσσει Διαγωνισμὸν Μ. Μυστι-
κῶν. Συμμετοχὴ 5 δραχμῶν· βραβεῖα
ἀπάντα. Περίμενος ἕως 10 Ὀκτωβρίου ἀπ' ὁ-
δους-ε, προπαντός ἀπὸ Ἀλάντα, Λιλιά-
να, Λατάνια, Μύρτω, Τζοκόντα, Σκανδα-
λίαν. Σύλλογοι περίμενοι. Δ/σις: (ΚΖ' —
763).

Ἀερακὶ τοῦ Ὀλύμπου

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ Διαγωνισμὸν (ΚΖ'
— 765). Ἀερακὶ τοῦ Ὀλύμπου

[ΚΖ' — 860]

Ἡ Μάγισσα στέλνει ἓνα θερμὸ χαιρετι-
σμὸν σ' ὅσους γνώρισεν στὴ λιγύρονη
διαμονὴ τῆς στῆ Χίο. Δ/σις τῆς εἶναι πάλι:
Ρόζα Ρουσσού, Βαδὴ — Σάμου. Εἷα, Ντά-
λια, συγγνώμην γιὰ τὴν ἄρνητα, εἶπα μῆ-
να ἀπ' τὸ νησί μου. Σῦστασι;

[ΚΖ' — 861]

Διαβολοκόριτσο. Λοντρεζία, Ἰνδιάνη,
Λευκὴ Γαρδένια, Σκνίπα, Βοσκοπούλα,
ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά· Δ/σις μου:
Κατίναν Βραχνοῦ, Σπάρτην.

Αἰγέκλημα

[ΚΖ' — 862]

Βεατρίκη. Ἡ αἰδωμένη, γιὰτὶ δὲν γράφε-
τε; τόσο γρήγορα μὲ τὰ χεράκια;

Αἰγέκλημα

ΝΕΡΑ-ΔΑ ΤΟΥ ΓΙΑΟΥ, πιστεύω νὰ στείλῃς
ἑνὰ τετραδιάκι σου στὴν (ΚΖ' — 533)
Δ/σι, μολονότι... δὲν εἶμαι νεράϊδα!

Ἄμλετ

Ἄρσεναιάδες! Ὁ Ἄμλετ ἀκόμη πε-
ριμένει βραβεῖον! Κολοκυθόσπορε,
ἀπολεσθῇς... κουτέσποροι! μῆπως
τοὺς συνήντησες στὸν σῦλλογόν σου! Ρoor
pumpkin-seed !!!

[ΚΖ' — 863]

Ἀντάλλασσω τετραδιάκια μὲ ὅσες Δια-
πλαστούλες ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ
μοῦ στείλουν. Δ/σις: (ΚΖ' — 662). Διαπλα-
στούλες-ε, πιστεύω ὅλες ὅλοι νὰ τιμῆσετε
τὸν (ΚΖ' — 822) διαγωνισμὸν μου. Περίμε-
νε. Γιὰτὶ τόσο περιφρόνησι ἀπ' ὅσες ζήτη-
σα Μ. Μυστικά: ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

[ΚΖ' — 866]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΡΑΤΩΝ

Ἀποτελέσματα Β' Διαγωνισμοῦ τὴν 25
Σεπτεμβρίου.

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ

Ἀντιπρόσωπος Ἑρακλείου: Σκανδα-
λίανικὸν Διαβόλαιον.

Ὁ τῶν Ἀντιπροσωπειῶν
ΡΟΥΠΕΡ ΔΕ ΒΡΙΞΙΑΚ

Δεχόμεθα μέλη. Συνδρομὴ δρ. 10. Τρέ-
ξατε! ἰσχύει 25 Σεπτεμβρίου.

Πρόεδρος: ΚΟΜΗΣ ΔΕ ΚΑΡΟΣ

[ΚΖ' — 867/

Ἀνδρομέδα—Μ. Παπαδοπούλου. Χά, χά,
χά, ἡ πρόεδρος!

Ἐξυπνὴ Γατούλα

[ΚΖ' — 868/

Νάντια—Λούλα Κισσοπούλου. Χά, χά: ...
Σύλλογος ἙΡΜΗΣ

[ΚΖ' — 869/

Ενεκα ὀλίγων ἀπαντησάντων ἀκυρώνω τὸν
διαγωνισμὸν μου Μ. Μυστικῶν. Στεί-
λαντας εὐχαρίστω.

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, νὰ περιμένω ἀ-
κόμη... Αἶγιο: Τζοκόντα, Λιλιάνα, θὰ
ἔχω τὴν ἐντύγιαν ν' ἀνταλλάξωμε τετραδιά-
κια· Δ/σις: Κυριάδου, Ἀθήνας.

ΓΙΝΟΣ ΒΟΥΓΑΣ

[ΚΖ' — 870/

Αρχίζω· Δοξασμένο Ἠπειρωτάκι = Ἀ-
ποστόλου, Πίερος Ὀλυμπίτης = Πινέ-
της, Μελαγχολικός = Στιβαντᾶς, Ἀεράκι
τοῦ Ὀλύμπου = Παρθενόπουλος.

ΝΙΚ-ΚΑΡΤΕΡ

[ΚΖ' — 871/

Ὁ Γιάννης Λαγουδάκης, ἂν καὶ στᾶς
Ἀθήνας, πολὺ θὰ ἤθελε νὰ γίνῃ μέλος
τοῦ ΦΑΛΗΡΙΚΟῦ ΟΜΙΛΟΥ. Τηπὴ τοῦ
δὰ ἦταν, ἂν ἔπρεπε ἀπάντησιν του στὴν
Δ/σιν: Γιάννην Λαγουδάκη (διὰ Ἀθῶν)
Κυριάδου 7, Ἀθήνας.

[ΚΖ' — 872]

Τρέμετε !!! ἀποκαλύπτω: Προσκε-
πάκι = Γεώργιος Φιτῆρης, Μεγαλό-
πρεπὴ Ἰδὴν = Μυλολιόκη, Μελαγχολι-
κός = Στιβαντᾶς, Ἀεράκι τοῦ Ὀλύμπου
= Παρθενόπουλος! ἀούαα χὰ! χὰ! χὰ!

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

[ΚΖ' — 873]

Πιρηνίπιασα Ρεπανάκι, Ἀφροδίτη τῆς
Μήλου, Σέγγια, Τζοκόντα, Τσοῦτρα,
Εἷα, Τῶν Μοναχῶν, Παχούμπε, Ρουσσάκη,
Νάρκισσε, Λέλια, Κολοκυθόσπορε, Ὀδέτ-
τη, νὰ περιμένω· Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστι-
κά μὲ ὅλους καὶ ὅλες. Στείλατε: Σ. Σ. Ἀ-
λεξανδρείας 27, Θεσ/νίκην. Μπερμ

[ΚΖ' — 874]

Λευκὴ Μαρνησία = Κουτοβάλη. Νάντια
= Ξενοπούλου. Ἀούαα, δρέστε με !!!

Ἀντισμένη Ὀσας

[ΚΖ' — 875]

Βοσκοπούλα, Δοξασμένη Ἰθάκη = Λούλα,
Μαῖρη Τριλιὰ· Μάγισσα = Ρουσσάκη,
Λέλια = Χατῆρ· Μιρόλᾶ = Ζαντὴ Ναδία =
Φόρου· Νάντια = Κισσοπούλου, Ἀνταλλά-
σσω τετραδιάκια. Ἀντισμένη Ὀσας

[ΚΖ' — 876/

Ἐὰς μου διεθύνσεις εἶναι: Δημήτριον
Ν. Σπυρεπούλου, Ναμπάνκι 91, Θεσ-
σαλονίκην. Ἡρώδης Μεσολόγγι

[ΚΖ' — 877]

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΔΙΑΒΟΛΩΝ

ΕΚΛΟΓΑΙ

Αρχηγός: ΕΡΩΦΟΡΟΣ, ὑπαρχηγός: ΟΜΟΡ-
ΦΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ, Ταμίας: Ἀσπρος Διά-
βολος.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Διαγωνισμὸν: Πρόσινος Διάβολος,
Ἀποκαλύψαν: Κόκκινος Διάβολος,
Ἀντιπροσωπεῖον: Κίτρινος Διάβολος,
Δημοφειφίσματος: Μαδρὸς Διάβολος.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΤΩΝΙΣΜΩΝ

Προκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν ἀγράφων
καλλιτεχνικῶν καρτῶν. Προθεσμία διμη-
νος: βραβεῖα 5 Σύλλογοι (Ἑρμῆ, Ἀόρα-
τοι, Παλιόστοι, Καρδινάλισται, Σωματο-
φύλακες κ. λ. π.), διαπλαστούλες-ε, τηρή-
σατε Διαγωνισμὸν μας.

Δ/σις: Γεωρ. Παπαγεωργίου, Μάτεσι Ὀ-
λυμπίας.

Διαγωνισμὸν Πρόεδρος
Πράσινος Διάβολος ΕΡΩΦΟΡΟΣ
Υ. Γ. Ζητούνται ἀντιπρόσωποι.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλομενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1926)
υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
δραχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κὸν δρ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε
ραμμένος.